

Ο προσευχόμενος νους ζητά ένωση με την καρδιά (Άγιος Ιγνάτιος Μπριαντσανίνωφ)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : Μαΐου 9, 2019

Κλείστηκαν οι θύρες τῶν αἰσθημάτων: Ἡ γλῶσσα σωπαίνει, τὰ μάτια εἶναι σφαιλισμένα, τ' αὐτιά δὲν ἀκοῦνε τίποτε ἀπ' ὅσα συμβαίνουν γύρω μου. Ὁ νοῦς, ἀποτινάζοντας τὸν ζυγὸ τῶν γήινων λογισμῶν, ντύνεται τὴν προσευχὴ καὶ κατεβαίνει στὸν ἐσωτερικὸ θάλαμο τῆς καρδιάς. Ἡ θύρα, ὅμως, τοῦ θαλάμου εἶναι κλειστή. Παντοῦ σκοτάδι, σκοτάδι ἀπροσπέλαστο. Καὶ ὁ νοῦς, καθὼς βρίσκεται σὲ ἀπορία, ἀρχίζει νὰ χτυπᾷ μὲ τὴν προσευχὴ τὴ θύρα τῆς καρδιάς. Στέκεται ὑπομονετικὰ μπροστὰ τῆς καὶ τὴ χτυπᾷ· περιμένει· πάλι χτυπᾷ· πάλι περιμένει· πάλι προσεύχεται... Καμιὰ ἀπάντηση, καμιὰ φωνὴ δὲν ἀκούγεται! Νεκρικὴ ἡσυχία, ταφικὴ σιωπὴ καὶ ζοφερὸ σκοτάδι. Ὁ νοῦς φεύγει ἀπὸ τὴ θύρα τῆς καρδιάς λυπημένος, θρηνώντας πικρὰ καὶ ζητώντας παρηγοριά. Δὲν τοῦ ἐπιτράπηκε νὰ σταθεῖ μπροστὰ στὸν Βασιλέα τῶν βασιλέων μέσα στὸ ἀγιαστήριο τοῦ ἐσωτερικοῦ θαλάμου τῆς καρδιάς.

— Γιατί; Γιατί ἀπορρίφθηκες;

— Ἐπειδὴ ἔχω πάνω μου τὴ σφραγίδα τῆς ἀμαρτίας. **Ἡ συνήθεια νὰ σκέφτομαι τὰ γήινα μοῦ ἀποσπᾷ τὴν προσοχή.** Δὲν ἔχω μέσα μου δυνάμεις, γιατί δὲν ἔρχεται νὰ μὲ βοηθήσει τὸ Πνεῦμα, τὸ πανάγιο καὶ πανάγαθο Πνεῦμα. Αὐτὸ ἀποκαθιστᾷ τὴν ἐνότητα τοῦ νοῦ, τῆς καρδιάς καὶ τοῦ σώματος, ποὺ διασπάστηκε μὲ τὴ φοβερὴ πτώση τοῦ ἀνθρώπου. **Μάταιες εἶναι οἱ προσωπικές μου προσπάθειες μόνες τους, χωρὶς τὴν παντοδύναμη, δημιουργικὴ βοήθεια τοῦ Πνεύματος.** Ἐκεῖνο, βέβαια, εἶναι ἀπέραντα φιλόανθρωπο καὶ πολυέλεο, ἀλλὰ ἡ δική μου ψυχικὴ ἀκαθαρσία δὲν τὸ ἀφήνει νὰ μὲ πλησιάσει. Θὰ λουστῶ, λοιπόν, στὰ δάκρυα, **θὰ καθαριστῶ ἀπὸ τὶς ἀμαρτίες μου μὲ τὴν Ἐξομολόγηση, δὲν θὰ προσφέρω στὸ σῶμα μου τροφὴ καὶ ὕπνο, ποὺ ἡ πλησμονὴ τους γεννᾷ στὴν ψυχὴ τὸ σαρκικὸ φρόνημα. Ντυμένος ὅλος μὲ τὸν θρῆνο τῆς μετάνοιας θὰ πλησιάσω τὴ θύρα τῆς καρδιάς μου.** Ἐκεῖ θὰ σταθῶ ἢ θὰ καθήσω σὰν τὸν τυφλὸ τοῦ Εὐαγγελίου καί, ὑπομένοντας τὸ βάρος καὶ τὴ θλίψη ποὺ προξενεῖ τὸ σκοτάδι, θὰ φωνάζω δυνατὰ σ' Ἐκεῖνον ποὺ μπορεῖ νὰ μὲ βοηθήσει: «Ἐλέησέ με!» (1).

Κατεβαίνει, λοιπόν, ὁ νοῦς στὸν ἐσωτερικὸ θάλαμο τῆς καρδιάς, στέκεται ἐκεῖ μπροστὰ καὶ ἀρχίζει νὰ φωνάζει δυνατὰ μὲ δάκρυα. Μοιάζει μ' ἕναν τυφλὸ, ποὺ δὲν βλέπει τὸ ἀληθινὸ καὶ ἀνέσπερο φῶς, καὶ μ' ἕναν κωφάλαλο, ποὺ δὲν ἔχει οὔτε λαλιὰ οὔτε ἀκοὴ πνευματικὴ (2). Αἰσθάνεται ὅτι εἶναι πραγματικὰ τυφλὸς καὶ κωφάλαλος,

ὅτι στέκεται μπροστὰ στὴν πύλη τῆς Ἱεριχώ —τῆς καρδιάς, πού τὴν κατοικοῦν οἱ ἁμαρτίες— καὶ ὅτι περιμένει τὴ θεραπεία του ἀπὸ τὸν Σωτήρα, πού δὲν Τὸν βλέπει, πού δὲν Τὸν ἀκούει καὶ πού ἐντούτοις Τὸν φωνάζει, καθὼς βρίσκεται στὴν τραγικὴ αὐτὴ κατάσταση. Τὸ ὄνομά Του δὲν τὸ γνωρίζει- «Υἱὸ τοῦ Δαβὶδ» (3) Τὸν ὀνομάζει: Ἡ σάρκα καὶ τὸ αἷμα δὲν μποροῦν νὰ τιμήσουν τὸν Θεὸ ὡς Θεὸ (4).

— Δεῖξτε μου τὸν δρόμο ἀπὸ τὸν ὁποῖο θὰ περάσει ὁ Σωτήρας!

— Ὁ δρόμος αὐτὸς εἶναι ἡ προσευχή, ὅπως λέει σὲ κάθε ἄνθρωπο ὁ Θεός, τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, μὲ τὸ στόμα τοῦ προφήτη: «Ἐμένα μὲ δοξάζει ἡ προσφορὰ ὑμνωδίας, καὶ σ' ὅποιον βαδίζει αὐτὸν τὸν δρόμο θὰ δείξω τὴ σωτηρία μου» (5).

— Πέστε μου, πότε θὰ περάσει ὁ Σωτήρας; Τὸ πρωί, τὸ μεσημέρι ἢ τὸ βράδυ;

— «Νὰ εἶστε ἄγρυπνοι, γιατί δὲν ξέρετε ποιά μέρα θὰ ἔρθει ὁ Κύριος σας» (6).

Ὁ δρόμος εἶναι γνωστός, μὰ ἡ ὥρα ἄγνωστη! Θὰ μείνω ἔξω ἀπὸ τὴν Ἱεριχώ, ὄρθιος ἢ καθισμένος στὴν πύλη τῆς πόλης, ἔχοντας στὸν νοῦ μου τὰ λόγια τοῦ ἀποστόλου Παύλου: «Ὁ Ἰησοῦς, γιὰ νὰ ἐξαγνίσει τὸν λαό Του μὲ τὸ ἴδιο Του τὸ αἷμα, θανατώθηκε ἔξω ἀπὸ τὴν πύλη. Ἄς πᾶμε, λοιπόν, κι ἐμεῖς κοντά Του, ἔξω ἀπὸ τὸ στρατόπεδο (δηλαδή τὸν κόσμο τῆς ἁμαρτίας), καὶ ἄς ὑποστοῦμε τὸν ἴδιο μ' Αὐτὸν ἐξευτελισμὸ» (7).

Ὁ κόσμος παρέρχεται (8), τίποτα δὲν εἶναι μόνιμο σ' αὐτὸν οὔτε κἄν μὲ πόλη δὲν πρέπει νὰ τὸν παρομοιάζουμε, ἀλλὰ μᾶλλον μὲ χωριό. Θ' ἀφήσω, λοιπόν, τὴν περιουσία μου, στὴν ὁποία ἔχω προσκολληθεῖ καὶ τὴν ὁποία ὅλοι ἐγκαταλείπουν ὅταν πεθαίνουν, συχνὰ καὶ πρὶν πεθάνουν. **Θ' ἀφήσω τὶς τιμὲς καὶ τὴ δόξα, πού χάνονται. Θ' ἀφήσω τὶς ἡδονὲς τῶν αἰσθήσεων, πού ἀφαιροῦν κάθε ἱκανότητα γιὰ πνευματικὲς ἀσκήσεις καὶ ἐνασχολήσεις.** «Γιατί δὲν ἔχουμε ἐδῶ μόνιμη πολιτεία, ἀλλὰ λαχταροῦμε τὴ μελλοντικὴ» (9), ἡ ὁποία πρέπει νὰ ἀποκαλυφθεῖ ἀπὸ τώρα στὴν καρδιά μου μὲ τὸ ἔλεος καὶ τὴ χάρις τοῦ Θεοῦ, τοῦ Σωτήρα μου.

Ὅποιος δὲν ἀνέβει πνευματικὰ στὴ μυστικὴ Ἱερουσαλήμ πρὶν ἀπὸ τὸ τέλος τῆς ἐπίγειας ζωῆς του, αὐτὸς δὲν μπορεῖ νὰ ἔχει τὴ βεβαιότητα ὅτι θὰ ἐπιτραπεῖ στὴν ψυχὴ του, μετὰ τὴν ἔξοδό της ἀπὸ τὸ σῶμα, νὰ μπεῖ στὴν οὐράνια Ἱερουσαλήμ. Τὸ πρῶτο εἶναι προϋπόθεση τοῦ δευτέρου (10).

1. Λουκ. 18:38, 39.
2. Πρβλ. Μάρκ. 7:32.
3. Λουκ. 18:39.
4. Πρβλ. Α΄ Κορ. 15:50.
5. Ψαλμ. 49:23.
6. Ματθ. 24:42.
7. Έβρ. 13:12-13.
8. Α' Ίω. 2:17.
9. Έβρ. 13:14.
10. Πρβλ. Όσιου Ήσυχίου τοῦ Πρεσβυτέρου. Πρὸς Θεόδουλον λόγος ψυχωφελῆς καὶ σωτήριος περὶ νήψεως καὶ ἀρετῆς κεφαλαιώδης, δ', ριζ'.

("Άσκητικὲς Ἐμπειρίες", τόμος Β, ἐκδόσεις Παρακλήτου)

(Πηγή ψηφ. κειμένου: agiazoni.gr)